

ENTREVISTA

Segimon Serrallonga

Poeta

>>>

M.I. 'Reduccions' compleix 25 anys de vida ininterrompuda amb 75 números editats. Això és un fet sense precedents en l'àmbit de les revistes de poesia a Catalunya. És també un signe de normalitat cultural?

S.S. És un signe de normalitat poètica. Al costat de *Reduccions* hi ha hagut una quantitat notable de revistes de poesia i de plaquetes soltes i de col·leccions que completen el panorama, sense les quals *Reduccions* no tindria gaire sentit o el tindria molt estrany. Des de fa uns anys ha pres cos el costum de publicar conjunts de poemes de mitjana edat i més joves, que són, com si diguéssim, exposicions col·lectives, no pas sempre amb voluntat antològica absoluta, i amb estudis preliminars de balanç. Encara hi ha les lectures que es fan arreu, més voleiadisses. Tot plegat constitueix una activitat notable, potser suficient. Ara és evident que, amb 25 anys de durada, *Reduccions* ha aplegat milers de pàgines de poesia i sobre poesia com ningú no havia fet mai.

M.I. Per celebrar aquest 25è aniversari, el número 75 inclourà els índexs complets de la revista en paper i en CD-ROM. Fa goig de veure els noms de poemes de tot el món que hi apareixen, els monogràfics (Riba, Carner, Marià Manent, Celan, Poesia i Ciència, March...) i les antologies de poesia en llengües minoritàries (occitana, friülana, basca, neerlandesa...).

S.S. Fa goig com un arbre, amb soca, tronc, branques i branquillons, fulles i fulletes. Els índexs constituïran una eina excel·lent per a la consulta: autors, col·laboradors, estudis, portades, llengües, temes, bibliografies, monogràfics.

M.I. Un altre aspecte remarcable és la qualitat de les col·laboracions artístiques de les portades. Com s'ho han fet per tenir portades de Miró, Tàpies, Chillida, Dalí, Guinovart, Perejaume...?

S.S. Volíem que el primer número lluis una portada de Picasso, però el Sr. Martín Villa va retenir el permís fins després de la mort de l'Unificador de la Pàtria. Érem un perill públic, els disgregadors lírics, entens? Però és veritat que n'hem tingut de tant renom com ell, com els que has dit, i molts d'altres. Com ho hem aconseguit? Demanant. No ens han dit mai que no, i les portades sempre han tingut una tendència a compartir l'aventura poètica. El Picasso ens l'havia d'aconseguir en Palau i Fabre. Hauria quedat rodó.

M.I. En la seva joventut el grup del Seminari de Vic ja havíeu volgut fer una revista -i el resultat va ser una 'Antologia del 1951' prologada per Riba-. D'aquell grup inicial i els que s'hi afegiren posteriorment, cinc han publicat obra posterior d'un o altre tipus, Junyent, Grau, i tres dels impul-

sors de *Reduccions*, Pous, Torrents i vostè. Realment han estat un cas força inèdit en l'àmbit cultural català. Com es va iniciar aquell impuls col·lectiu?

S.S. Hi ha una prehistòria llarga i difusa i una història que comença, per amistat amb en Riubrogent, en Junyent i en Josep Esteve. Amb l'arribada d'en Pous i en Cotrina es produeix una refundació. Hi ha un *outsider* que es va voler ca-

sar, en Josep Grau. I en Ricard Torrents, que tanca per baix amb sang nova. El 1950 havíem entroncat amb Triadú i Riba, i per tant amb Foix i Manent, i el grup d'Ariel, i amb els estudiants de la Universitat de Barcelona, Molas, Albert Manent i Comas. Simultàniament se'ns crea la necessitat de fer estudis universitaris, que fem a Barcelona i a l'estranger, seguint la del canonge Collell i del Dr. Junyent, d'una banda, i la tradició civil de l'altra, que als nostres ulls era representada principalment per Riba.

M.I. *Reduccions* ha dedicat el número 73-74 de la revista a la seva poesia, això és del poc que ara es pot trobar de i sobre la seva obra, a més del llibre *Miscel·lània Segimon Serrallonga* que la Universitat de Vic i Eumo Editorial han publicat amb motiu de la seva jubilació. Del conjunt de col·laboracions de la revista i de la miscel·lània que ajuden a fer llum en

la densitat de la seva obra s'arriba a la conclusió que la poesia és per a vostè una forma d'acció, gairebé una manera de viure.

S.S. Un elogi dels col·laboradors, si sabia fer-lo com cal, en aquesta ocasió el pudor me'n privaria. No puc ni dar-ne la nòmina, de llarga que és. Però no em puc estar d'esmentar alguns dels qui em travessen pel mig per anar a regions d'interès general. Els estudis de Ricard Torrents són excepcionals. Analitzen la matèria poètica i van més enllà dels meus textos i abracen àmbits col·laterals i de rerefons culturals molt profunds. Estic plenament convençut que el valor de la poesia no depèn ni poc ni gaire de la construcció dels crítics, però els crítics il·luminen, com els historiadors situen. La capacitat d'il·luminar panorames i situar un poeta, la té en alt grau Joaquim Molas, quan vol, i la d'incorporar poemes al pen-

sament filosòfic *in fieri*, Manuel Carbonell. Dos poemes s'installeixen als dos pols de l'esperit poètic, Gimferrer i Sarsanedas, que voldria fer meus. Cada poema és un acte de vida, i manifestar-ho o debatre-ho com fan els altres poetes i estudiosos és reblar aquesta idea amb més actes de vida. Que la paraula sigui un acte de vida ho va dir Ernest Hello i ho va repetir Maragall, i Riba va reblar el clau amb mall diamantí.

M.I. En aquest número de *Reduccions*, a més d'alguns poemes seus recents hi ha algunes traduccions de poemes de l'antic Egipte. També té un llibre de traduccions de poesia antiga de Mesopotàmia i d'Egipte del segle XXX al segle I aC a punt de publicar. Què el fa acudir a buscar la poesia tan al fons de la història?

S.S. El fons de la història fa com el cosmos: cada dia creix en profunditat i amplitud. És fascinant. M'ha agradat sempre nedar i calar foc, des de petit. En literatura igualment. Sóc un atrevit. Això és tot. Ja veus que m'ho passo bé, a risc que els entesos em clavïn alguna clatellada. Però, si me la claven, no faran més que amorrar-me als seus papers i altra vegada al teclat.

M.I. Un altre llibre que té a punt de publicació són *Les noces del cel i l'infern*, de Blake. Sembla que va començar-ne la traducció per pur interès de lector, per entendre'l millor. Què l'atreïa tant de Blake?

S.S. Blake és un poeta d'una animalitat mental comparable a la de Shakespeare, i un gran gravador. Si t'hi fiques, ja no en surts igual. A Eumo volíem publicar-lo amb els gravats, i no vam poder. Ara tampoc, però estic molt content que Empúries el torni a fer present amb aquestes *Noces del Cel i de l'Infern* que hauríem de portar tots a flor de boca, bufant foc i paradís.

M.I. Com és que després de l'*Antologia del 1951* (que no va ser pròpiament una publicació) no va publicar obra pròpia fins als anys setanta? I que després d'*Eixarms* i del volum *Poesia 1950-75*, tots dos introtables fa anys, només ha publicat poemes esparços en revistes?

S.S. Obra pròpia! Sóc un espoliador nat i declarat. Hi ha tant d'art en creació contínua que no em sé estar de ficar-m'hi, i de tant en tant provo de fer sentir la meua veu. La meua ambició no és de fer-me un nom, sinó de ser. D'aquí quatre dies, de l'obra ningú no se'n recordarà. El que em sap greu és acabar la vida tan d'hora. Biològicament sembla que podríem viure cent vint anys, però els dimonis de la vida ens en roben molts. Hi ha una altra cosa que no entenc: què és això de matar gent afamada, només perquè de tant en tant esclata la ira que encenen els quatre gegants del planeta?

>>>

“El valor de la poesia no depèn dels crítics, però ells il·luminen, com els historiadors situen”